

STORYTELLING SAU ARTA DE A POVESTI

prof. Mihaela MELINTE, Colegiul Tehnic „Traian Vuia”, Galați

Storytellingul, denumit și *Arta povestirii* este o metodă care pornește de la o poveste, un mesaj, o valoare, un principiu ce se dorește a fi transmis, pentru a fi înțeles, explorat și apoi adaptat în manieră personală de către fiecare ascultător în parte. *Arta de a spune povești* este adecvată procesului instructiv-educativ și poate fi accesibilă la orice vârstă și pentru toate abilitățile. Nu este nevoie de echipament special în afară de pură imaginație și puterea de a asculta și de a vorbi pentru a crea imagini artistice. În lumea noastră *a povesti* poate fi o modalitate de a reaminti copiilor că totdeauna cuvintele lor vorbite sunt puternice, că ascultarea este importantă, și că o comunicare clară între oameni reprezintă o artă. *Povestirea* este arta în care un povestitor transmite un mesaj, adevăruri, informații, cunoștințe sau înțelepciune pentru o audiență - de multe ori subliminal - într-un mod distractiv, folosind orice aptitudine (artistică) sau recuzită pentru a capta atenția publicului. **Metoda** implică trei elemente esențiale: *povestea, povestitorul și publicul*. Dialogul dintre aceste trei elemente face ca *storytellingul* să poată fi folosit atât în scop formativ/educațional, cât și terapeutic. Principiul de la care pornim este că oricine poate spune o poveste. Există povești proprii, există cele consacrate, și, cu siguranță există povești nescrise ce pot fi create chiar în momentul utilizării metodei. Poveștile implică emoții, valori, experiențe individuale și de grup, probleme și, cu siguranță, multiple soluții. Povestea nu este însă doar a povestitorului, ea există pentru a fi transmisă, transformată, recreată. *Storytellingul* este o metodă participativă ce implică publicul în toate etapele: *pregătirea publicului pentru poveste* (introducerea în temă), *povestea în sine* (incluzând elemente legate de voce, tonalitate, obiecte utilizate) și *ieșirea din poveste* (creație, reflecție, punere în scenă). Povestea construiește un mediu în care ascultătorii se simt în siguranță, pot reflecta asupra experiențelor proprii, realizând un dialog cu ei înșiși sau cu ceilalți. Cei implicați în procesul ascultării își dezvoltă abilități de ascultare activă și capacitatea de concentrare, puterea de observație, capacitatea de acceptare și receptivitate la situații noi și, în același timp, reflectarea asupra propriilor experiențe. O poveste poate fi folosită cu succes în curriculum (în lectură, istorie, geografie, religie, știință și multe altele – la toate nivelurile de învățământ).

Am utilizat în cadrul Atelierele de lectură momente de storytelling, de tipul *Povestea în cerc* (Profesorul sau chiar un elev începe o poveste și se oprește după câteva propoziții. Următoarea persoană preia firul poveștii continuând, apoi se oprește. Persoana de lângă el adaugă la aceasta și așa mai departe până când povestea ajunge să ia o formă. Povestea ar putea începe cu un titlu preselectat sau poate porni de la un obiect, pentru a ghida improvizația. Noi am plecat de la un semn de carte și a rezultat ceva neașteptat. Încercați înregistrarea audio a momentului, elevii cu siguranță se vor amuza); *O imagine face cât o mie de cuvinte* (elevii vor privi un tablou clasic, vor redacta începutul unei povești, inspirați de imagine, pentru ca apoi povestea să fie continuată de alți elevi, de la altă clasă care nu au privit tabloul) etc.

Povestea ne face să uităm urâtenia însângerată a lumii sau prostia ei plicticoasă. Povestea înseamnă evadare, fiindcă ne poartă pe tărâmul uitării. Dar când este ingenioasă, ne readuce iute în lumea de care crezusem că n-am eliberat. Și atunci apare din nou oglinda. Ne recunoaștem imediat în ficțiune. (Jeanne Claude Carriere)